

دیکر میا که کام بر آن سوز نیم
زرق آلوده از جوهر انفسا خورم
ز چشم مردمان دارم نهان خوانی خود
چیر تر افکنده است ز کار و بار
بمواظقت و حسن کردیدت ز جویبار
بلب مهر خوشی از زبان را زمینم
چو کس که پروی بنویس ز کتابی
سر در سوزق تو از کاینات میسنوم
بسویار خطی که که خط نسخ
نماند و دست جاقمیت ز صفا با هم
بیت آلب چو سوز ز شک بجا صلیتم
آنکین تب بسکه از اعضا من بر روی زده
میرم تا من ز حجب بد کربیا گشتم

آتش بخانه که نداریم در زمین
آهوی تیغ آب کل آلوده خود صفا خورم
بعود در آئین از سیرین و کبیر درام
مع تصویرم جمعی بس نام
نفس دردم کرا و را بدم خویشم آیم
طیسه ها در لرا سعه او از میدانم
از پوست بروی آهده باز همایم
فغان ز سلسله محنتات میسنوم
ز بسکه نام نویسیم خوشی نویسیم
بعو کشف زمین چو ز سوز مله سلیم
خاک سیرین را باب سوزانی کلیم
یار بندار قبای لاله کو بوسیدیم
نگهت پیر این یوسف ز غزالی گشتم

شکله

سوز در سیم ز نیم بسکه ز نیم هم
از لب بره فو خط خود چشم برام
ملازم بر سکه است از بر کل آتش غنایم
باعت چشم خود بوسیدم از زنت عایم
عنت داده است از سعه او از باغ را
ز کوه غنایم سره دار چشم آگایم
ظنم چند ز دانه جنون عالم بر امانم
چراغ صحت بهلوشین از ز چهره کرد
بعوی ای دلم یار که رنگ جلوه میزند
بکف مرشد کارم کو بایک دارد
ز لفظ نازم سوکت
بعو که هر چراغ زبر
بهر که که مصور کشید صورت من
بعو جلقه رو سنده نام آسایش
خط از خوشی من دارد دی محنت بندم

درست برون بخت نیست که دوریم نام
سند کاغذ سوز ز زده خیمت ز کلام
برنگ ما بنام امروز آه قناب من
عجب بنوع که محلی سال بوشل بیخواب من
پیر بلبل بود موجد خیزد ز کلام من
توان تصویر بر بیاری کشید ز کلام من
هلالی گشت هر موج هوا ز ما بنام من
که شمع طور میخیزد ز یاد اضطراب من
که از سوزی رم لهور موج شکر من
که می آرد موج آب کهر را بیچ ز ما بنام من
نظر کن معنی روشن
دامان حساب من
شده است یک قدم بلند جیت من
چو رسته است ز کوه بر کوه و هلا من
ز ما بس سعه او از خود سوز کشید من